

Autor: Manuel Ochsenreiter

„Volební vítězství Angely Merkelové bylo největším od dob Kohlova znovusjednocení Německa,“ hlásal titulok zprávy tiskové agentury Blomberg. Na první pohled se to jeví správně: Křesťanskodemokratická unie (CDU) získala 41,5 procenta hlasů. Sociální demokraté (SPD) se svým kancléřským kandidátem Peer Steinbrückem obdrželi pouze 25,7%, což se ani nepřibližuje výsledku Merkelové. Zelení (Die Grünen) dostali 8,4% a postkomunistická Levice (Die Linke) 8,6%. Merkelové bývalý koaliční partner, liberální Svobodně demokratická strana (FDP), nepřekročila ani 5% hlasů, potřebných ke vstupu do Bundestagu. Obdržela pouze 4,8% hlasů, jen o kousek pod „magickou“ hranici pěti procent. Nová euroskeptická strana Alternative für Deutschland rovněž nedosáhla kýžených pěti procent hlasů.

Myslím to upřímně. Hlavně se mě na nic konkrétního neptejte.

Během večera, kdy byly vyhlášeny volební výsledky, jsme byli při oslavách volebního vítězství CDU svědky kafkaevských scén, kdy vedení volebního štábu v oblecích, běžně označovaných v mezinárodním tisku jako „konzervativní,“ tleskali a vyzpěvovali píseň levicové skupiny Die Toten Hosen. Hermann Gröhe, generální tajemník křesťanských demokratů, byl obzvláště odstrašujícím příkladem tohoto mladistvého záchvatu.

Německá a mezinárodní média referují o „velkém vítězství“ Angely Merkelové, současně slaví a vyjadřují obavy z její „nové moci.“ Někteří mezinárodní novináři si kladli otázku, proč „Němci“ tak moc milují Angelu Merkelovou. Další začali analyzovat, jak jsou Němci konzervativní – poněvadž přece volili „konzervativní stranu.“ Upřímně řečeno, všechno, od „konzervativnosti“ CDU až po její „velké vítězství“, není tak, jak se na první pohled jeví.

Nehledě na název strany, křesťanští demokraté nezastávají žádnou ideu nebo ideologii – kromě snahy shromažďovat volební hlasy pro Angelu Merkelovou. CDU se prostě stala její politickou mašinerií. V Bavorsku je Křesťansko Sociální Unie (CSU), sesterská strana CDU, alespoň částečně konzervativní. Všude jinde ale křesťansko demokratičtí politici prosazují multikulturalistické a liberální cíle. Stala se z ní strana, kde najdete staré, zaryté katolíky společně s homosexuálními aktivisty nebo odpůrce potratů, sdílejících prostor s feministkami. Angela Merkelová a její tancující tým je totiž zcela „osvobozen“ od jakýchkoli ideologických základů.

Merkelové strana je současně vším a ničím: chvíli sociálně demokratická, zelená, liberální, občas křesťanská, jindy zase muslimská nebo židovská, feministická, transatlantická, prounijní (EU), pro společnou měnu (Euro), proizraelská, lidskoprávní... Je těžké pro jakoukoli

politickou stranu soupeřit s touto všeobsahující politickou mašinerií.

Je tímto Angela Merkelová nějak vyjímečná? Vůbec ne. Ona a její strana dokonale reprezentují současný styl vlády na Západě. Jako vždy se nabízí zásadní otázka: Co by se změnilo pro Evropu a svět, pokud by německá vláda přešla z CDU/CSU na SPD? Odpověď je krátká a prostá: Nic.

Stalo se součástí „zlaté tradice,“ že jakákoli nová vláda vždy vyhlásí, že politika vůči Evropské unii a zahraničněpolitická orientace zůstane nezměněna. Tato politika je jakýmsi kouzelným způsobem „pevně stanovena“ a podle německých režimních politiků k ní neexistují žádné alternativy. A tak ve finále může německý občan rozhodovat o mírném snížení nebo navýšení daní, jestli budou dražší provozní náklady automobilů nebo jestli tajná služba má mít více nebo méně agentů. Avšak ani v těchto marginálních oblastech nemají jistotu, jestli nová vláda dodrží své sliby.

Tancuj, tancuj, vykrúcaj. Len nám transatlatický protektorát nezrúcaj.

Ve všech důležitých otázkách ovlivňují volební hlasy pouze rychlost, jakou je zásadní politické směřování uplatňováno v praxi, nikoliv však směr samotný. To je však ale na Západě běžný jev. Ve Spojeném království nezáleží, ke které straně válečný štváč a ministerský předseda v jedné osobě patří. Co se zahraniční politiky týče, „New Labour“ Tony Blair a „konzervativní“ David Cameron vypadají jako dvojčata. Ve Francii „konzervativní“ Sarkozy našel zálibení v „humanitárních intervencích,“ stejně jako jeho „socialistický“ nástupce Hollande. Co se týče Spojených států je pro cizince těžké rozpoznat nějaký rozdíl v tom, jestli to byl Republikán nebo Demokrat, kdo nařídil útok bezpilotními letouny. Jak se praví v jednom vtipu: *„Americký generál má projev ke svým jednotkám ve Vietnamu. Mluví o velkém poslání americké armády, které spočívá v přinesení svobody a demokracie do země. Jako příklad zmiňuje, že díky tomu je v Saigonu McDonald's i Burger King. „To je svoboda volby, takto vypadá demokracie!“*

Během volební kampaně mohli Němci na billboardech spatřit obraz toporně se usmívající Angely Merkelové, doprovobený sloganem: „Kanzlerin für Deutschland!“ (Kanzlérka pro Německo). Žádný politický obsah, jen tyto tři slova! Nic nedosvědčuje lépe, že vše o co šlo, byly jen volební hlasy.

Merkelová ve svých projevech neustále opakovala, „Jsme nejúspěšnější vládou od znovusjednocení!“ Dokonce i během večera, kdy slavila volební vítězství, neztrácela čas objasňováním nějakých politických pozic. Prostě jen řekla: „Vidím před sebou příští čtyři roky a můžu vás ujistit, že budeme čelit mnoha úkolům, doma, v Evropě i ve světě.“ Následoval mohutný potlesk... a žádné otázky.

Někteří zahraniční žurnalisté byli zmateni. Proč nehrál ve volbách žádnou roli špionážní skandál, kdy americká tajná služba NSA monitorovala datovou komunikaci v Německu? Proč byla diskuse o budoucnosti Evropské unie a eura, její společné měny, tak nepatrná? Proč se

vůbec nediskutovalo o spoluúčasti Německa na mezinárodních vojenských operacích NATO? A proč politické strany vůbec neprobíraly demografický pokles v naší zemi?

Německé národní symboly v německých volbách? Zbláznili jste se?

Odpověď je jednoduchá. Mezi etablovanými politickými stranami nejsou žádné rozdílné názory na existenciální otázky. Všechny jsou prozápadní, „přátelé Spojených států,“ pro-Euro, pro-NATO a odhodlány řešit demografický problém jednoduchým zvýšením přistěhovalectví do země. Uvedme si několik příkladů. Někteří vedoucí činitelé kdysi „pacifistických“ Zelených podporovali vojenskou agresi proti Sýrii. Jak mohli sociální demokraté využít ve své předvolební kampani odhalení, že Spojené státy prováděly špionáž proti Německu, když předchozí sociálnědemokratická vláda s Washingtonem kolaborovala? Jak by mohli liberálové z FDP kritizovat roli Německa jako pokladníka Evropy, když sami podporovali všemožné „evropské záchranné balíky“? Jedině Levice občas předvádí jakousi opoziční činnost, když přijdou na přetřes mezinárodní vojenské operace. Avšak nyní se i její vedoucí představitelé snaží „přehodnotit“ tyto stanoviska, aby byli „schopni sestavit koaliční vládu.“

Jak slavné je vítězství CDU ve skutečnosti? Téměř jedna třetina oprávněných voličů se z různých důvodů federálních voleb vůbec neúčastní. Voleb se zúčastnilo pouze 71,5% voličů. „Strana nevoličů“ tudíž byla v Německu druhou největší. Navíc ze zmíněných 71,5 procent nebude okolo 15% zastoupeno v parlamentu! Díky pětiprocentní překážce, vytvořené za účelem potlačení podpory malých stran, které jsou nejbližší skutečným zájmům lidí. Když vezmeme do úvahy všechna tato fakta, tak CDU/CSU dostala pouze něco okolo 30% hlasů, nevoliči 29%, sociální demokraté 18%, Levice a Zelení po šesti procentech a zbylých 11% procent zbývá na strany, které se nedostaly do parlamentu.

Co je špatně se zemí, kde stále více lidí ztrácí zájem účastnit se voleb? Jsou to všichni líní idioti, nebo jsou tito občané „arogantní,“ jak se nás snažil týden před volbami přesvědčit magazín Der Spiegel? Nebo jde možná o znamení vážné krize politického systému?

Článek **Don't Mention the Politics!** byl převzat z osobních stránek Manuela Ochsenreitera.